

Euharistija -Apostolat". Kao katolički intelektualac riječju i perom oduševljava mlade i odrasle za Krista i Crkvu. Jedan je od prvaka liturgijskoga pokreta i zauzeto promiče liturgijsku obnovu u Hrvatskoj. Sustavno uvodi u Crkvu u Hrvata Katoličku Akciju Pape Pija XI. Glavna njegova karakteristika kao katoličkog intelektualca je ljubav i odanost prema Crkvi i Kristovu namjesniku Papi, što je nastojao usaditi kod svih s kojima se susretao. Živi svetačkim životom prožetim štovanjem Euharistije. Premda mlad i kao laik smatran je "stupom Crkve" u Hrvatskoj.

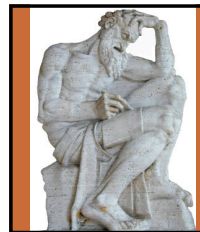

Svojim apostolskim radom i svojom opsežnom spisateljskom djelatnošću u katoličkom tisku ostavio je dragocjenu duhovnu baštinu koja je postala izvor nadahnuća budućim naraštajima. Namjeravao je osnovati svjetovni institut, tj. zajednicu laika koji bi radili za Krista i Crkvu. Nakon njegove smrti ovu je zamisao po njegovu nadahnuću djelomično ostvarila Marica Stanković, osnovavši žensku Zajednicu Suradnica Krista Kralja, kao prvi laički institut Bogu posvećenih osoba u Hrvatskoj. Bio je čovjek žive vjere, iskrene molitve, samoodricanja, dnevne Pričesti, adoracije, predanog trpljenja, široke naobrazbe, bliz ljudima i svakom je čovjeku iskazivao kršćansku ljubav. Na samrti je prikazao Bogu svoj život kao žrtvu za hrvatsku mladež. Umro je u Zagrebu, 10. svibnja 1928. u 32. godini, na glasu svetosti. Njegov svetački primjer i žrtva života donijeli su obilne plodove, jer su mnogi mladi nastavili ostvarivati njegovu duhovnu baštinu kako to svjedoči i natpis s vijenca koji su mu mladi postavili na grob: »HVALA TI, ORLE KRISTOV, ŠTO SI NAM POKAZAO PUT K SUNCU«. Grob mu se nalazi u Bazilici Srca Isusova u Zagrebu, kamo je posljednjih šest godina života svakodnevno dolazio na sv. Misu i sv. Pričest. Brojne milosti i uslišanja dogodile su se po njegovu zagovoru.

Papa Ivan Pavao II. proglasio ga je blaženim u Banjoj Luci 22. lipnja 2003., i postavio ga je, posebice mladima i vjernicima laicima za uzor kršćanskog života. Na beatifikaciji bl. Ivana Merza Sveti Otac Ivan Pavao II. rekao je i ove riječi: »Njega vam dajem kao svjedoka Kristova i zaštitnika, ali istodobno i suputnika na putu u vašoj povijesti... On će od danas biti uzor mladeži, primjer vjernicima svjetovnjacima... Ime Ivana Merza za čitav jedan naraštaj mladih katolika značilo je program života i djelovanja. Ono to mora biti i danas!«

Sve o blaženom Ivanu Merzu, te Bibliografija njegovih knjiga i članaka, kao i publikacija o njemu može se naći na Internet-adresi: www.ivanmerz.hr

Izdaje: ŽUPNI URED RISIKA, 51516 Vrbnik; e-mail: nikola.radic@ri.t-com.hr

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

IV. VAZM. NEDJ. - 15.V.2011.

Broj: 20(207)

NEDJELJA DOBROG PASTIRA

SVJETSKI DAN DUHOVNIH ZVANJA

"Ovce idu za njim jer poznaju njegov glas."

Današnje evanđelje (Iv 10, 1-10)

LJUBI SAMOGA SEBE

U evanđelju su zapisane riječi koje tumače temeljnu zapovijed ljubavi. Rečeno je da trebamo ljubiti svoga bližnjega kao sebe samoga. Možda prema- lo mislimo o toj stvarnosti ljubavi prema sebi samome. A ipak trebamo o tome misliti, budući da Isus to uzima i kao mjerilo ljubavi prema bližnjemu. Što to zapravo znači?

Prvo što ne smijemo zaboraviti jest da ljubiti sebe ne znači ući u neku bolesnu narcisoidnost. To nije nikakvo bolesno sebeljublje po kojem mislimo samo na sebe i nemamo vremena ni živaca za drugoga. To nije traženje potvrde svoga života u drugima i zahtijevanje da nam drugi ispune svaku želju. U tom pogledu Isus sasvim jasno u evanđelju govori da se treba odreći sebe i svojih interesa i biti za druge, ako želimo njega shvatiti, ako želimo biti njegovi učenici. Evandeoska ljubav prema sebi, na koju smo pozvani, nema, dakle, veze s egoizmom. Ona je u nekom drugom redu.

Ljubiti sebe znači prihvatiti vlastiti život kao tajnu i kao dar. Čovjek je pozvan da prepozna da je obdaren iz Božje inicijative ljubavi. Ta ljubav nam otkriva neizrecive dimenzije Božje volje. To je ljubav koja stoji iza stvoriteljskog zahvata, čime je Bog ostvario svoju čežnju za mojim bićem. Trebamo otkriti da smo djeca Božja, ljubljena Božja bića, da smo neizrecivo željena bića od strane onoga koji je Gospodar života. To znači otvoriti se radosti života i to nas onda smješta u istinsku stvarnost ljubavi prema sebi.

Na taj način, kada se vidimo u svjetlu Božjega plana, mi prihvaćamo svoj život. Prihvaćamo sve što jesmo i što u sebi nosimo. Sve je u Božjem promislju, a sve što Bog čini onda je savršeno zamišljeno i ostvareno. Kada ne volimo sebe, kada na sebi ne prihvaćamo nešto što ne možemo sami mijenjati, kada smo na nešto ljuti ili se stidimo neke vlastitosti svojega tijela ili naravi, onda kao da time odbijamo i Božju ljubav, jer na neki način prigovaramo Bogu da je nešto učinio nesavršeno i nepotpuno. U takvom raspoloženju nemoguće je sebe voljeti na istinski način. Kada je u nama takvo neprihvatanje, onda se u nama rađaju pobune i požude. Čovjek osjeća želju da si na nezakonit način nadomjesti ono u čemu misli da je prikraćen. Tada upadamo u napast sebičnosti, na kriv način želimo sebi osigurati život. Budući da mislimo da smo prikraćeni u ljubavi, tražimo stanovita zadovoljenja, prepuštamo se jednostranim užicima, osobito spolnim. Tada više nema istinske radosti života.

Međutim, kada se prihvaćamo sa svim onim što jesmo, sa svojim tijelom i svojom naravi, svojom dobi i spolom, sa svojim zdravljem i bolešću; kada prihvaćamo upravo te roditelje koje imamo i braću s kojima dijelimo njihovu ljubav, tog bračnog druga i takvog kolegu na poslu, kada prihvaćamo svoje vlastite ograničenosti i slabosti, tada se u nama stvara ozračje mira, tada ne prihvaćamo život kao nešto nametnuto, nego kao nešto darovano. Život nam više ne izgleda kao kazna, nego istinski dar.

To je onaj pravi temelj odakle počinjemo na ispravan način ljubiti sami sebe.

Kada tako ljubimo sebe, onda na jedinstven način pomažemo i drugima oko sebe da nas ljube. Dok na ispravan način prihvaćamo i ljubimo sebe, onda nam je lakše ljubiti ljude oko sebe. Kada ne volimo sebe, onda nećemo nikada

znati ljubiti druge oko sebe. Nemamo mjerila ljubavi, budući da u sebi ne nosimo iskustvo prihvaćenosti i ljubavi. Ako ne ljubimo sami sebe, stvaramo ljudima oko sebe probleme da nas prihvate i ljube i zatvaramo im put do vlastitog srca.

Prepoznamo se u ljubavi Boga Oca koji nas je stvorio i htio. Prepoznamo se u Isusu, ljubljenom Sinu i shvatimo da smo u njemu i mi ljubljena djeca istoga Oca. Prepoznamo se u tajni Duha ljubavi, u Duhu Svetomu koji je izliven u srca naša kako bi i naše srce plamtjelo istinskom i punom ljubavlju. Zahvaćeni tom božanskom ljubavlju moći ćemo voljeti sebe, jer ćemo se prepoznati u svjetlu divnih Božjih djela. Tako ispunjeni radošću moći ćemo voljeti ljude oko sebe. Ostvarit ćemo tada na ispravan način i osnovnu zapovijed ljubavi prema bližnjemu, jer ćemo u sebi nositi mjerilo: ljubiti ćemo sebe u svjetlu Božje ljubavi.

Fra Zvezdan Linić

Bl. Ivan Merz (1896. - 1928.)

*"Svjedok - uzor - zaštitnik - primjer - suputnik - program života i djelovanja"
(Papa Ivan Pavao II.)*

Prošlog smo tjedna imali blagdan Bl. Ivana Merza o kojemu međutim u zadnjem broju Svetog imena nismo mogli pisati zbog ograničenog prostora. Ovime ispravljamo taj nedostatak.

Blaženi Ivan Merz rodio se u Banjoj Luci, 16.XII. 1896. godine. Ogdajan je u liberalnoj sredini. Gimnaziju s maturom završava 1914. g. u Banjoj Luci. Po želji roditelja kroz tri mjeseca pohađa Vojnu akademiju, a potom počinje studij u Beču. Prvi svjetski rat prekida mu studij. Mobiliziran je i poslan na bojište. Proživljava sve patnje rata na fronti u Italiji od 1916. do 1918. U susretu s trpljenjem doživljava potpuno obraćenje Bogu. Nakon rata, 1919., nastavlja studij književnosti u Beču i potom studira u Parizu na Sorboni te na Katoličkom institutu od 1920. do 1922., gdje već provodi svetački život. Iz Pariza piše majci: »*Katolička vjera je moje životno zvanje*«. Po završetku studija dolazi u Zagreb 1922. i postaje profesor francuskoga jezika i književnosti na Nadbiskupskoj klasičnoj gimnaziji. Doktorirao je 1923. na Zagrebačkom sveučilištu disertacijom pisanom na francuskom jeziku o utjecaju liturgije na francuske pisce.

Razmišljanjem, studijem, a osobito u krvi i plamenu rata, dolazi do spoznaje o istinitosti kršćanske vjere. Potpuno se dariva Kristu načinivši kao laik zavjet vječne čistoće. Sve svoje slobodno vrijeme posvećuje odgoju hrvatske mladeži u katoličkoj organizaciji "Hrvatski Orlovski Savez" kojoj je dao geslo "Žrtva –

